

Arrest

nr. 175 716 van 3 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. In 1360 (Iraanse kalender; stemt overeen met 1981-1982 in de Gregoriaanse kalender) werd u ten gevolge van uw politieke activiteiten samen met uw zus opgepakt. U werd vastgehouden en door de autoriteiten aangepakt. Na een week werd u zonder meer vrijgelaten. Hoewel er geen juridische gevolgen waren, was uw opsluiting toch een bepalende gebeurtenis in uw leven. Hierdoor kon u immers niet meer aan de universiteit studeren, waardoor u zich tevreden moest stellen met in uw ogen minderwaardige jobs. Ongeveer drie jaar geleden sprak uw vriend A. B. (...), die tien dagen daarvoor met het protestantisme in contact was gekomen, u over het protestantisme. Sindsdien kreeg u op geregelde tijdstippen religieuze geschriften van hem. Op 12/12/1394 (2 maart 2016) raakte u uiteindelijk

overtuigd van het protestantisme. U besprak uw nieuwe geloof met niemand, behalve met A. B. (...). Wat u wel deed – dit deed u overigens ook al voordat u protestant was geworden – is tijdens contacten met vrienden de islam bekritisieren. Tijdens bijeenkomsten met vrienden besprak u verschillende keren met A. B. (...) verschillende religieus-christelijke zaken. Toen uw vriend M. B. (...) enkele keren dergelijke gesprekken had gehoord, gooide hij u voor de voeten dat hij vermoedde dat u was bekeerd. U ontkende echter staalhard. Ongeveer tien dagen voor uw vertrek uit Iran vernam u via M. (...), een vriend die bij de Nirouye Entezami (reguliere politie) werkt, dat M. B. (...) zijn veronderstelling dat u bekeerd was aan de autoriteiten gemeld had, dat uw huis onder controle stond en dat uw huis mogelijks binnen de vier à vijf dagen door de ordediensten zou worden binnengevallen. Uit schrik bleef u binnen en organiseerde u uw vertrek uit Iran. Tien dagen later, op 13/6/1395 (3 september 2016), vertrok u legaal met uw eigen paspoort uit Iran. In de luchthaven betaalde u wel smeergeld omdat u vreesde dat uw naam op een zwarte lijst kon staan. Vanaf Turkije gebruikte u een vals paspoort. In België werd u in de luchthaven door de autoriteiten tegengehouden. U vroeg op 3 september 2016 asiel aan en werd in een gesloten centrum ondergebracht. U verklaarde te vrezen door uw bekering de doodstraf te zullen krijgen. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Iraans paspoort, uitgereikt op 23 juni 2016; uw shenasnameh (geboortebewijs); uw melikaart (nationale kaart); twee documenten ter staving van uw legerdienst; uw rijbewijs; een document ter vervanging van uw rijbewijs; het door u gebruikte Nederlandse paspoort voor de vlucht van Istanbul naar Brussel op naam van B. D. (...); en uw vliegtuigticket van Istanbul naar Brussel.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering tot het protestantisme. U heeft immers een bijzonder beperkte kennis betreffende uw beweerde nieuwe geloof. Toen er u door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken enkele eenvoudige vragen gesteld werden over uw nieuwe geloof – er werd u gevraagd welke belangrijke religieuze feestdagen er zijn, of u Pasen kende, wat het doopsel is, wie Jezus Christus en Maria zijn en waarvoor het kruis symbool staat –, moest u telkens het antwoord schuldig blijven (CGVSvragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Tijdens uw gehoor met een medewerker van het Commissariaat-generaal rechtvaardigde u uw gebrek aan kennis door te stellen dat u door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken en de tolk werd uitgelachen toen u het antwoord op de eerste religieuze kennisvraag niet wist. Daardoor antwoordde u op alle daarop volgende religieuze kennisvragen dat u het antwoord bijster diende te blijven (CGVS, p. 2-3). Deze rechtvaardiging voor uw totaal ontbrekende religieuze kennis op de Dienst Vreemdelingenzaken houdt echter totaal geen steek. Naast het feit dat, gelet op de strikte neutraliteit van de ambtenaren op de Dienst Vreemdelingenzaken, het niet meteen aannemelijk is dat u door de ambtenaar zou uitgelachen zijn, en naast het feit dat, nadat uw verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd u werden voorgelezen, u deze voor akkoord ondertekende, was uw religieuze kennis ook tijdens uw gehoor met een medewerker van het Commissariaat-generaal uiterst beperkt. Hoewel u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk op een heel beperkt aantal vragen over het christendom correct kon antwoorden – zo wist u tijdens dit gehoor plots wel dat de maagd Maria de moeder van Jezus was, kende u het doopsel en wist u dat op Pasen de verrijzenis van Jezus herdacht wordt –, kon u op verschillende eenvoudige vragen over het christendom geen juist antwoord formuleren. Toen u gevraagd werd om de titels van de delen van het Heilige Boek, i.e. de Bijbel, die u heeft gelezen op te sommen, antwoordde u dat u de delen “hemel”, “hel” en “de gelovigen” heeft gelezen. Deze onderdelen komen echter niet in de Bijbel voor. Voorts wist u weliswaar dat de Bijbel uit twee delen bestaat, maar u meende verkeerdelijk dat het Oude Testament uit 27 en het Nieuwe Testament uit 39 hoofdstukken bestaat. U dacht voorts verkeerdelijk dat Jezus in het dorp Alehem geboren was. Over het concrete gebouw waarin hij werd geboren kon u geen enkele informatie geven. U dacht bovendien verkeerdelijk dat er geen mensen naar aanleiding van zijn geboorte op bezoek waren gekomen en dat Jezus nooit in Egypte was geweest. Waar Jezus werd gedoopt, wist u niet en u dacht verkeerdelijk dat Jezus door Jozef werd gedoopt. U kon geen enkele door Jezus vertelde parabel vertellen. U kende noch de parabel van de verloren zoon, noch de parabel van het verloren schaap, noch de parabel van de vijf wijzen en de vijf dwaze maagden, noch de parabel van de talenten, noch de parabel van de barmhartige Samaritaan. Gevraagd naar de twaalf leerlingen van Jezus kon u er slechts twee correct opsommen, met name Johannes en Petrus. U voegde hieraan toe dat ook Stefaan en Lucas leerlingen van Jezus waren. Dit is echter niet het geval. Op welke leerling Jezus zijn kerk zou bouwen, wist u niet. Dat Petrus Jezus drie keer verloochende alvorens de haan drie keer kraaide, wist u evenmin. Waarom Thomas ook soms de ongelovige genoemd wordt, was u onbekend. Over de wonderbaarlijke

broodvermenigvuldiging, over vissers van mensen, over het feit dat Jezus handelaars uit de tempel wegjaagde en over mensen die in de Bijbel over water wandelen, kon u niets vertellen. Wie tijdens het Laatste Avondmaal de voeten van wie waste, was u ook onbekend. Over Paulus en Zacheüs kon u evenmin iets vertellen. U dacht verkeerdelijk dat het Laatste Avondmaal slechts één keer per jaar door de evangelische kerk herdacht wordt, met name op Pasen, een feest dat u verkeerdelijk in januari situeerde. Voorts dacht u verkeerdelijk dat ene Petrus Julius, de toenmalige koning, besliste dat Jezus gekruisigd diende te worden en dat Jezus de enige was die op de dag van zijn kruisiging werd gekruisigd. U kende geen sacramenten. De Openbaring van Johannes was u onbekend. Over de zinsnede "In het begin was het woord, en het woord was God" dacht u verkeerdelijk dat dit een zin uit het Oude Testament was. Tot slot kende u de tien geboden niet (CGVS, p. 4-9). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw religieuze kennis quasi onbestaand is. Nochtans zou u al drie jaar geleden met het christendom in contact zijn gekomen en zou u sindsdien via uw vriend A. B. (...) heel regelmatig religieuze geschriften over Jezus en het christendom gekregen hebben (CGVS, p. 20). Uw (quasi) onbestaande kennis betreffende het christendom ondanks dat u op regelmatige tijdstippen gedurende drie jaar religieuze geschriften zou gelezen hebben en ondanks dat u zich als een overtuigde protestant beschouwde (CGVS, p. 20), ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering tot het protestantisme. Aangezien u beweerde dat u door de Iraanse autoriteiten vervolgd werd omdat één van uw vrienden u bij de autoriteiten had aangegeven omdat hij vermoedde dat u bekeerd was – hij had immers gesprekken over het christelijke geloof tussen u en A. B. (...) opgevangen – (CGVS, p. 15-16) en aangezien er aan uw beweerde bekering niet het minste geloof gehecht kan worden, kan er aan de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten evenmin enig geloof gehecht worden.

Dat de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit uw houding. U beweerde dat u een tiental dagen voor uw vertrek uit Iran een telefoontje kreeg van een kennis die bij de Nirouye Entezami werkt en die diezelfde dag op kantoor had vernomen dat de autoriteiten ten gevolge van uw vermoede bekering mogelijks binnen de vier à vijf dagen bij u thuis zouden binnenvallen. Daarop organiseerde u uw vertrek, maar bleef u nog gedurende tien dagen thuis wonen (CGVS, p. 13). Nochtans gaf u aan op de hoogte te zijn van het feit dat u door uw bekering het risico liep op de doodstraf (CGVS, p. 16). Dat u ondanks het risico op arrestatie bij u thuis en ondanks dat u wist dat u een ernstig risico op de doodstraf liep – u was immers sinds 12/12/1394 een overtuigd christen – de dagen tot uw vertrek uit Iran gewoon thuis bleef, is dan ook een houding die in alle redelijkheid geenszins in overeenstemming te brengen is met uw beweerde vrees. Dat u nergens elders kon onderduiken omdat u niemand had om u te helpen en omdat u bang was dat, indien u op hotel zou gaan, u achtervolgd zou kunnen worden, zoals u nog aangaf (CGVS, p. 16), raakt, gelet op het grote risico dat u bij u thuis liep, kant noch wal.

Tot slot is het merkwaardig dat u sinds het moment waarop u op de hoogte werd gebracht van het mogelijke gevaar nooit pogingen heeft ondernomen om te weten wat er eventueel met uw protestantse vriend A. B. (...) gebeurd zou kunnen zijn. Nochtans had M. B. (...), die u verklikt had, zich op gesprekken tussen u en A. (...) gebaseerd om te besluiten dat u bekeerd was en achtte M. (...) het nodig om ook A. (...) te verwittigen van het mogelijke gevaar (CGVS, p. 15-16; p. 19). Sinds uw vertrek uit Iran informeerde u zich evenmin of de autoriteiten bij familieleden langsgekomen waren op zoek naar u (CGVS, p. 17). Dat het thuisfront vanuit België contacteren gevaarlijk zou zijn, zoals u opperde (CGVS, p. 19), is een blote bewering die u niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat uw in België verblijvende zus wel degelijk contacten met het thuisfront onderhoudt (CGVS, p. 17), waardoor uit niets blijkt dat, zelfs indien de autoriteiten telefonische contacten zouden kunnen achterhalen, zoals u vreest, uw zus, eventueel op discrete en omfloerste wijze, zich niet zou kunnen informeren over eventuele acties van de autoriteiten. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is wederom een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Betreffende uw kortstondige detentie in 1360 kan er nog opgemerkt worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze feiten zich niet opnieuw zullen voordoen. Hoewel u deze arrestatie naar eigen zeggen nog als een asielmotief beschouwde omdat u ten gevolge van uw arrestatie niet kon studeren wat u wilde, waardoor u zich tevreden moest stellen met volgens u minderwaardige jobs, kende u na uw vrijlating ten gevolge van uw kortstondige detentie immers geen juridische problemen

meer. U bleef nog maar liefst 35 jaar in Iran, u kon uw legerdienst doen, u kon werken, u kon trouwen en een gezin stichten en u kreeg een paspoort waarmee u kon reizen (CGVS, p. 17-18). Uw arrestatie van 1360 is dan ook een eenmalige gebeurtenis die te ver in de tijd gesitueerd is om anno 2016 nog als vluchtmotief te kunnen worden beschouwd. Uit deze kortstondige arrestatie kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden geput.

Uw identiteit, uw nationaliteit en uw reisroute, zoals deze uit de door u neergelegde documenten blijken, staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer een summier weergave geeft van haar asielrelaas en stelt nog steeds gezocht te worden door de Iraanse autoriteiten wijst de Raad er evenwel op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Betreffende de kennisvragen over het christelijk geloof gesteld bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken betoogt verzoekende partij dat zij er door de dossierbeheerder en de tolk werd uitgelachen omwille van haar bekering tot het protestantisme waarna zij volledig blokkeerde. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij in haar desbetreffende motivering duidelijk de verdediging voert van de Dienst Vreemdelingenzaken hoewel zij zelf niet op dit gehoor aanwezig was en heeft nagelaten de betrokken ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en de tolk te horen, wat een schending uitmaakt van het redelijkheids- en het neutraliteitsbeginsel.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook reeds bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 14 september 2016 opmerkte dat bij de eerste vraag over het christendom op de Dienst Vreemdelingenzaken met haar werd gelachen waarna zij op alle navolgende vragen heeft geantwoord het niet te weten (administratief dossier, stuk 4, p. 2-3). De Raad oordeelt evenwel dat uit de lectuur van de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 8) blijkt dat aan een blokkeren van verzoekende partij ingevolge het uitgelachen worden bij de eerste kennisvraag over het christelijk geloof, wat resulteerde in een voortdurend antwoorden op de andere vragen het antwoord niet te kennen, totaal geen geloof kan worden gehecht waardoor op evidente wijze evenmin enig geloof kan worden gehecht aan het beweerde uitslachten. Het genoteerde asielrelaas bij vraag 3.5. van de vragenlijst leert dat verzoekende partij bij de eerste kennisvraag, handelend over de belangrijkste feestdagen in het protestantse geloof, haar niet weten van het antwoord verschoont door het hebben van hoofdpijn. Ook op naderhand gestelde vragen heeft verzoekende partij wel degelijk inhoudelijk antwoord gegeven waardoor van een beweerd blokkeren van verzoekende partij, dat zich veruitwendigde in het steeds ostentatief antwoorden het antwoord niet te kennen, totaal geen sprake is. Zo antwoordde verzoekende partij op de vraag *“Wie is/was jesus?”* dat hij andere mensen van liefde overtuigde. Ook op de vraag hoe zij haar vrienden wilde overtuigen met geen kennis over de religie – verzoekende partij beweerde immers dat zij haar vrienden probeerde te bekeren – antwoordde verzoekende partij: *“Ik overtuigde de mensen niet, maar ik praatte slecht over de Islam.”*. Om deze reden is de Raad dan ook van oordeel dat verwerende partij er terecht is van uitgegaan dat het gehoor bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken correct is verlopen. Het stond verwerende partij dan ook vrij in haar motivering gebruik te maken van de gegevens vermeld in deze vragenlijst.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de quasi volstrekte onwetendheid van verzoekende partij over haar nieuwe geloof verder wordt bevestigd in het gehoor op het Commissariaat-generaal waar zij evenmin op eenvoudige vragen desbetreffend ook maar enig antwoord kon produceren.

2.2.5.1. Verzoekende partij werpt als verschoningsgrond voor haar gebrekkige kennis van het protestantisme op dat zij nog maar pas drie jaar is bekeerd en dat zij haar religieuze kennis tot op heden in het geheim heeft verworven.

2.2.5.2. Voormeld betoog kan door de Raad niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij een uiterst gebrekkige tot zelfs nagenoeg onbestaande kennis van het christendom heeft op fundamentele wijze afbreuk doet aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het protestantisme. Immers spreekt het voor zich dat het vergaren van kennis over het geloof waartoe men zich bekeert een belangrijk onderdeel betreft in het bekeringsproces. Aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kan van verzoekende partij dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij een grondige kennis over het geloof tot hetwelke zij zich bekeerd heeft, aan de dag legt, *quod non in casu*. Aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het protestantisme kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij zelf bij het gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4, p. 20) heeft aangegeven dat zij van haar vriend gedurende drie jaar *“om de week, tien dagen, vijftien dagen”* geschriften kreeg over hoe en wat het christendom was. Van verzoekende partij mag dan ook worden verwacht dat zij op de meest eenvoudige vragen betreffende haar nieuwe geloof een correct antwoord kan geven.

2.2.6.1. Aangaande de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijke houding van verzoekende partij betreffende het nog gedurende tien dagen thuis te verblijven alvorens het land te verlaten en de suggestie dat zij bijvoorbeeld op hotel had kunnen gaan, betoogt verzoekende partij dat zij hiervoor niet de middelen had.

2.2.6.2. Ook dit verweer kan door de Raad niet worden aangenomen nu verzoekende partij op de suggestie bij het gehoor op het Commissariaat-generaal *“U had toch bijvoorbeeld op hotel kunnen gaan?”* totaal geen gewag maakt van de onmogelijkheid dit te doen om reden van een tekort aan

financiële middelen, maar aangaf dat zij bang was dat men haar ook daar zou achtervolgen, wat indirect aanduidt dat een financieel obstakel niet aan de orde is. Daarenboven stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar vlucht uit Iran door haar zus in België werd georganiseerd – verzoekende partij suggereert dat zij deze reis financierde – en dat haar zus hiervoor zelf naar Iran is gegaan *“om de vlucht van verzoeker uit Iran mogelijk te maken”*. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien waarom de zus van verzoekende partij, indien deze laatste niet over de nodige financiële middelen zou beschikken, er niet zou hebben voor gezorgd dat verzoekende partij, gezien de dreiging van een nakende huiszoeking door de Iraanse autoriteiten binnen de vier tot vijf dagen, op een andere locatie kon verblijven.

2.2.7. Waar verzoekende partij opwerpt dat het haar onmogelijk was in de twee weken tijd tussen haar aankomst in België en het gehoor op het Commissariaat-generaal vanuit een gesloten centrum te informeren naar de toestand van haar protestantse vriend A. B. en of de Iraanse autoriteiten nog bij familie waren langs geweest op zoek naar haar, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij voorbijgaat aan de motivering van verwerende partij dat ook haar zus vanuit België deze informatie voor haar had kunnen achterhalen daar zij nog contacten heeft met het Iraanse thuisfront en aan het gegeven dat verzoekende partij alvorens Iran te verlaten nog tien dagen in haar huis is blijven wonen en zich in deze periode had kunnen informeren over de situatie van haar vriend A. B.. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen onderzoek en motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT